

Prelato laiškas (2007-ųjų gegužė)

Mons. Chavjero Ečevarijos (Javier Echevarria) laiškas Opus Dei tikintiesiems, kuriuo Prelatas kviečia gegužės mėnesį uoliau melstis Mergelei Marijai bei ginti ir saugoti šeimą.

2007-05-22

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Velykų laikotarpio Mišių skaitiniuose mums atskleidžiamos scenos iš Apaštalų darbų. Apima džiaugsmas,

kad nuo pat pradžių, nuo pat Sekminių, pirmieji tikintieji sąmoningai siekė žemėje sukurti naująją Dievo šeimą, įkvėptą velykinės Kristaus aukos ir Šventosios Dvasios atėjimo. Būkime kupini džiaugsmo ir atsakomybės, nes mes patys, kiekvienas iš mūsų, ir esame visuomet jauna Bažnyčia.

Šventasis Lukas liudija, kad mūsų pirmieji tikėjimo broliai „įstvermingai laikėsi apaštalų mokslo ir bendravimo, duonos laužymo ir maldų“ (Apd 2,42), ir priduria, kad „visi įtikėjusieji buvo vienos širdies ir vienos sielos“ (Apd 4,32).

Iš šio žinojimo ir suvokimo, kad esi Dievo šeima, kilo apaštališkas ryžtas ir narsa be baimės pasakoti apie Jėzų sutiktiems žmonėms. Jie Dievo žodį skelbė atvirai, pažymi evangelistas ir pabrėžia: „Apaštalai su didžia galybe liudijo Viešpaties Jėzaus prisikėlimą,

ir juos lydėjo malonės gausa“ (Apd 4, 31.33).

Šiame nuostabiame įvaizdyje, parodančiame suprantamą džiaugsmą dėl prisikėlusio Jėzaus ir apaštališką pirmųjų krikščionių uolumą, matyti, kaip jums jau sakiau, įsitikinimas, kad esame Dievo šeima žemėje: šeima, susaistyta daug stipresniais nei kraujo saitais, kurią Viešpats skelbė savo pamoksle: „Štai mano motina ir mano broliai! Kiekvienas, kas tik vykdo mano dangiškojo Tėvo valią, yra man ir brolis, ir sesuo, ir motina“ (Mt 12, 49-50).

Šis Jėzaus pasakymas pirmiausiai taikomas Švenčiausiajai Mergelei. Iš jos pirmieji krikščionys išmoko būti Dievo vaikais, Jėzau Kristaus broliais.

Keletas Bažnyčios Tėvų iškelia nepamainomą Marijos kaip Motinos vaidmenį ankstyvojoje Bažnyčioje, Jėzui Kristui įžengus į Dangų ir

atsiuntus Parakletą. Pavyzdžiui, knygoje, kurios autoriumi laikomas šv. Maksimas Išpažinėjas, teigiama, kad „Apaštalams pasklidus po visą pasaulį, šventoji Kristaus Motina, visų Karalienė, gyveno pasaulio viduryje, Jeruzalėje, Sione, su mylimiausiuoju Apaštalu, kurį jai kaip sūnų davė Viešpats Jėzus Kristus“ (*Marijos gyvenimas*, priskiriamas šv. Maksimui Išpažinėjui, n. 95: *Testi mariani del primo millennio*, II t., 259 p.).

Šie svarstymai ypač aktualūs gegužės mėnesį, kuris daugumoje pasaulio šalių skiriamas Švenčiausiajai Mergelei. Vykdydama savo Sūnaus, prikalto prie Kryžiaus, jai patikėtą misiją, Mergelė Marija kiekvieną akimirką yra krikščionių Motina, Bažnyčios Motina. Kviečiu jus apmąstyti šventojo Josemaria džiaugsmą, kai gegužės pradžioje jis pastebėdavo, kad „visada gyvas atsidavimas Mergelei krikščionių

sielose pažadina antgamtišką akstiną
būti „Dievo namiškiais“ (Ef 2,19),
„Dievo šeimos nariais“ (Šv.
Josemaria, *Es Cristo que pasa*, nr.
139).

Manau, nebus per drąsu teigti, kad
šv. Josemaria buvo novatorius,
šventasis, kuris atskleidė
neapbrėpiamus Šventojo Rašto lobius
ir šviesą. Jis dažnai kartodavo, kad
krikščionis, konkrečiai – Opus Dei
vyras ar moteris, gatvę paverčia
šventove, nes darbus skiria Trejybės
garbinimui ir aukštinimui. Aš šiuose
pamokslo žodžiuose regiu vieną
būdingą dalyką, kurį aptarė dažnas:
savo elgesiu ir pokalbiu šv. Josemaria
pačias įvairiausias aplankytas vietas
paversdavo antrąja Betanija. Tarp
ligonių, darbininkų, universiteto
bendruomenių, intelektualų –
galėčiau jums išvardyti ir daugiau –
sukurdavo šeimos atmosferą, visus
mokydamas priimti Kristų taip, kaip
jį priėmė Morta, Marija ir Lozorius.

Labai suprantama, kad kiekvienas pagal savo poreikius jau nuo dabar apmąsto, kaip šiomis savaitėmis bendraus su Švč. Mergele, nuolat stengdamasis kitus žmones laikyti savo broliais. Galbūt galime atidžiau ir su didesne meile kasdien kalbėti Rožinį ir apmąstyti jo paslaptis arba leistis į piligrimystę – galbūt lydimi kito žmogaus – ir aplankyti kokią nors savo miesto ar aplinkinių vietovių šventovę ar koplyčią, skirtą Mergelei Marijai.

Šį mėnesį Opus Dei tikintieji laikomės tradicijos gegužės mėnesį lankyti Marijos šventoves, paprotį, kurį mūsų įkūrėjas pradėjo 1935-aisiais. Kaip aiškina šv. Josemaria, „Marija nuolat kuria Bažnyčią, ją vienija ir išlaiko susitelkusią. Sunku išsaugoti tikrą atsidavimą Mergelei Marijai ir nejauti didesnio atsidavimo kitiems Mistinio Kristaus Kūno nariams, labiau susietiems su

matoma jo galva – Popiežiumi“ (Ten pat).

Mintis, kad Bažnyčia – kaip Dievo šeima, man primena, kad būtina skleisti tiesą apie šeimą, paremtą vyro ir moters santuoka iki mirties, kuri, kaip mažiau nei prieš metus Valensijoje sakė Popiežius, „yra išskirtinė dirva, kur kiekvienas žmogus išmoksta mylėti ir būti mylimas“ (Benediktas XVI, iš kalbos per Pasaulinį šeimų susitikimą, 2006/07/08). Šiai krikščioniškai doktrinai skelbti niekada nebus per daug pastangų, nes daugelyje šalių dėl įstatymų ir netinkamų papročių šie natūralūs šeimos institucijos pamatai kliba. Vos prieš kelias savaites Romoje džiugiai susitikau su daugybe sutuoktinių, dalyvavusių Tarptautiniame šeimos kongrese. Sekdamas Bažnyčios Mokymu, juos padrąsinau ir toliau žodžiais bei gyvenimo pavyzdžiu stiprinti šios institucijos šaknis, nes šeima yra

„tautoms būtinas gėris,
nepamainomas visuomenės pamatas
ir didis sutuoktinių viso gyvenimo
lobis“ (Ten pat).

Šeima ne veltui vadinama namų
Bažnyčia, nes ji „liudija ir įkūnija
bendruomeninę ir šeimyninę
Bažnyčios kaip Dievo šeimos
prigimtį. Kiekvienas narys pagal savo
paties vaidmenį vykdo Krikšto
kunigystę ir šeimą paverčia malonės
ir maldos bendruomene, žmogiškų ir
krikščioniškų dorybių mokykla bei
vieta, kur vaikams pirmiausia
diegiamas tikėjimas“ (*Katalikų
Bažnyčios Katekizmas, Santrauka*, nr.
350).

Šios institucijos, paremtos ir sukurtos
su meile – nesavanaudiškas
atsidavimas kitiems – nariai turi
mokėti kiekvieną dieną su meile ir
pasiaukojimu vieni kitais rūpintis.
Čia negalima mąstyti taip, kad kitų,
atrodytų, nėra; kiekvienas ir

kiekviena turi rūpintis kitų poreikiais: vieni už kitus melstis, padėti, kentėti jų kančias ir kartu džiaugtis. Šitaip visi prisidės prie palaimingo krikščioniškos brolybės mokymo, sėdami taiką ir džiaugsmą, kurie galiausiai paveikia ir visuomenę.

Pareiga kiekvienuose namuose kurti šeimos atmosferą – be galo maloni visų pareiga: tėvo, motinos, brolių ir seserų, senelių, žmonių, kurie tuose namuose dirba. Šis darbas apima visus, nes visi turime kovoti su „poniškumu“, akivaizdžiu savimeilės demonstravimu. Savaime suprantama, šis rūpestis yra pirmiausia tėvų, kurie savo gyvenime labiau nei kitų kilnių tikslų turi kiek galima labiau siekti lygiuotis į Šventosios Šeimos – Jėzaus, Marijos ir Juozapo – pavyzdį. Nors krikščionys sutuoktiniai ir negali išvengti kai kurių nesutarimų, jie turi

pasistengti kuo greičiau juos įveikti, atsiprašyti ir atleisti.

Šv. Josemaria šias silpnybes suprasdavo ir už jas atleisdavo, nes „esame žmonės, todėl kartais galima ir pabarti, bet nedaug. O paskui abi pusės turi prisipažinti klydusios, vienas kito atsiprašyti ir stipriai apsikabinti. Ir pirmyn! Bet kad būtų matyti, jog dar ilgą laiką nebesipyksite. Ir niekada nesibarkite vaikų akivaizdoje, ar mažų, ar jau suaugusių. Net ir patys mažiausi vaikai viską pastebi“ (Šv. Josemaria, *Pasikalbėjimų užrašai*, 1974/06/04).

Mano dukterys ir sūnūs, įkūnijantys dieviškąjį pašaukimą santuokoje, šis nuostabus dalykas atsiskleidžia net nereikšmingiausiu pasiaukojimu, nors kartais jums nesinori pasiaukoti labiau. Atsakomybė puoselėti savo šeimą visais aspektais šimtu procentų tenka tėvui ir motinai. Galbūt vienas iš sutuoktinių darbo

reikalais daugiausia laiko praleidžia ne namuose, tačiau grįžęs į namus po darbo dienos, kad ir varginančios, turi prisidėti prie malonios šeimyninės aplinkos kūrimo ir negali egoistiškai galvoti apie savo paties poilsį. Turite savo sutuoktinį palepinti pelnytais meile ir dėmesiu, o vaikams – ypač svarbesniais jų fizinio ir emocinio vystymosi tarpsniais – skirti tiek meilės ir laiko, kiek jiems reikia.

Tad mano dukros ir sūnūs, gyvenantys santuokoje, apmąstykite, kaip elgiatės šeimoje. Pagalvokite, kaip galite labiau prisidėti prie namų ruošos darbų, kurie yra ir vyrų pareiga; ramiai pasikalbėkite apie kiekvieną savo vaiką, kad galėtumėte jį sutartinai nukreipti teisingu keliu; pagalvokite, kaip prireikus galėtumėt apmažinti savo veiklą už namų ribų ir skirti daugiau dėmesio savo šeimai, kuri visada yra pats geriausias *verslas*, kaip tikino šv.

Josemaria! Ypač tuomet, kai vaikai dar maži, padėkite sutuoktiniui atlikti krikščioniškas pareigas, pavyzdžiui, nueiti į šv. Mišias ar į kitus krikščioniško formavimo užsiėmimus. Siekite, kad jūsų pastangos ir pasiaukojimas visai šeimynai atneštų gero.

Ankstesniuose paragrafuose daugiau dėmesio skyriau susituokusiems žmonėms, tačiau noriu pabrėžti, kad šios pareigos ir patarimų esmė tinka visiems, nes visi, priklausomai nuo asmeninių aplinkybių, turime tarp aplinkinių atsakingai kurti ir puoselėti šeimos atmosferą. Ką stengiesi nuveikti kitų labui? Kaip tarp žmonių skleidi taiką ir džiaugsmą? Kaip esi pasiruošęs kitiems tarnauti? Biure, dirbtuvėje, kontoroje, ilsėdamasis – kaip puoselėji brolybę, šeimos atmosferą?

Kita vertus, rašydamas šiuos žodžius, ypač prisimenu savo dukteris,

rūpestingai dirbančias namų ruošą
mūsų Centruose, nes būtent jūs labai
panašiai atliekate savo pareigą kaip
Švč. Mergelė Marija namuose
Nazarete. Mano dukros, kaip stipriai
savo slapta ir tylia tarnystė,
leidžiančia pajusti krikščioniškos
šeimos skonį, galite paveikti į gera
kiekvieną žmogų, kiekvieną Opus Dei
centrą, visą visuomenę!

Šioje nepakartojamoje Opus Dei
šeimoje išgyvenau dvi akimirkas, už
kurias dėkoju Dievui: prieš
penkiolika dienų Milane ir užvakar,
grįžęs iš Berlyno. Abiejose kelionėse
labai dažnai prisimindavau mūsų
Tėvo gyvenimą. Jis nori, kad
kiekvieną akimirką visos ir visi
kurtume šeimą.

Uoliai melskime Bažnyčios ir Opus
Dei Motiną, kad Ji mus išmokytų
visur skleisti krikščioniškos šeimos
idealą, visomis jo raiškos formomis.
Jei kada prireikia pasiaukoti,

nepamirškime, kad josyra ir
neišsenkantis džiaugsmo šaltinis:
džiaugsmas to, kuris negalvoja vien
apie save patį, bet dosniai atsiduoda
kitiems Dievo vardu, kaip Jėzus
Kristus.

Ir toliau uoliai melskitės už mano
intencijas. Dievas panorėjo, kad
tapčiau šios antgamtiškos Opus Dei
šeimos Tėvu. Vienui vienas aš nieko
negaliu; o remiamas savo dukterų ir
sūnų ir padedamas Dievo, galėsiu
viską: *omnia possum in eo, qui me
confortat* (Fil 4,13). Būtinai
prisiminkite melstis už numerarius,
kurie 26 d. Romoje bus įšventinti į
kunigystę. Prašykite Viešpaties, kad
jie būtų šventi, kad jie visiškai
atsidavę tarnautų savo seserims ir
broliams, ir visoms sieloms.

Dar labiau melskitės ir už Benediktą
XVI, visų krikščionių Tėvą, šios
didžios Dievo šeimos žemėje –

Šventosios Bažnyčios – Kristaus
Vikarą.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+Javier.

Roma, 2007 m. gegužė

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2007-uju-
geguze/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2007-uju-geguze/) (2026-02-20)